

ရုန်းခွဲသရုပ်ကိုင်စီတင်သည်

မင်းသွေးသတု

နတ်သူငယ်တိမ်ယာဉ်စီး

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့၏ လူစည်ကားရာ
ဈေးအတွင်းသို့ အရူးတစ်ယောက်သည် ပေါက်တတ်ကရဟု ယူဆလျှင်
သော်လည်းကောင်း အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သည် ဟု
ယူဆလျှင်သော်လည်းကောင်း ရနိုင်သည့် စကားများကို အော်ကြီးဟစ်
ကျယ် ပြောဆိုလျက် ဝင်ရောက် လာလေ၏။

အရူးကြီးသည် ဦးကျင်သောင်း၏ အထည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ရ
ပ်တန့်ကာ

“ငွေနဲ့ လှပတဲ့ အဝတ်တွေ အများကြီး ရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလှကို
တော့ မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

အရူးကြီး၏ စကားကြောင့် ဦးကျင်သောင်းက တက်ခနဲရယ်ပြီး ပုံမ
ကျပန်းမကျနဲ့ လွန်စွာရပ်ဆိုင်းလှသော သူ၏ သမီးဗျော့ကြီးဘက်ကို လှ
ည့်၍

“အရူးကတော့ ငါ့သမီးကို စောင်းပြောနေပြီး ထင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဗျော့ကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။ သူမသည် ရုပ်ရ
ည်လှပလို လှပငြား ပေါ်သည့် အဆင်ဆန်းကို ခါးပေါ်တင်နေသူ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗျော့ကြီးက အရူးကို ရှုတင်းတင်းကြည့်၍ ကတ်ကြေးကို
ထောင်ပြကာ

“ဒီအရူး ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကတ်ကြေးစာ မမိ ချင်ရင် မြန်မြန်ထွက်သွားပေတော့” ဟု နှင်ထုတ်လေ၏။

အရူးကြီးက သူမ၏ စကားကို အလေးမထားဟန်ဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိ ရောင်းချရန် ခင်းကျင်းထားသော စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးများကို ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငွေနဲ့ အိပ်ရာတစ်ခုကို ရနိုင်ပေမဲ့ အိပ်စက်ခြင်းကို မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် အရူးကြီးသည် သားငါးတန်းဘက်သို့ ရောက်သွားပြန်ကာ

“ငွေနဲ့ အစားအစာကို ရနိုင်ပေမဲ့ ခံတွင်းကောင်းခြင်းကို မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။ ဆေးဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်လည်း ခေါင်းတခါခါဖြင့်

“ငွေနဲ့ ဆေးဝါးကို ရနိုင်ပေမဲ့ ကျန်းမာခြင်းကို မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။

ဈေးထောင့်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ ရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်လည်း

“ငွေနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်ကို ရနိုင်ပေမဲ့ မိသားစု အိမ်ဂေဟာကို မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။

အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလျှင်လည်း

“ငွေနဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ ရနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို မရနိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။

အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလျှင်လည်း

“ငွေနဲ့ ဖျော်ဖြေမှုကို ရနိုင်ပေမဲ့ ယဉ်ကျေးရည်မွန်မှုကို မရနိုင်ဘူး”
ဟု အော်ဟစ်ပြန်၏။

စာအုပ်အရောင်းဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်လည်း

“ငွေနဲ့ စာအုပ်တွေကို ရနိုင်ပေမဲ့ ဉာဏ်ပညာကိုတော့ မရနိုင်ဘူး” ဟု
အော်ဟစ်ပြန်၏။

အရူးကြီးသည် ထိုသို့အော်ဟစ်ရင်း ဈေးအတွင်းသို့ လှည့်ပတ်သွား
လာနေရာမှ စားပွဲတစ်လုံးကိုချ၍ အလှူခံငွေဖလားကြီးနှင့် လက်ကိုင်
အော်လံကလေးကိုကိုင်ကာ အလှူခံနေသော ဈေးလူကြီး၏ အလှူခံနေ
ရာရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ဈေးလူကြီးသည် ငွေတစ်မူး၊ တစ်ပဲ လှူရုံဖြင့် ရရှိလာမည့် အကျိုးတ
ရားများကို ဘုရားဟောဇာတ်တော်များအား ကိုးကား၍ ဟောပြောနေ
လေ၏။

အရူးကြီးသည် ဈေးလူကြီးအသံကို နားစွင့်၍ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေ
လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးကာ ဈေးလူကြီး၏
အသံရပ်သွားလျှင်

“ငွေနဲ့ ဘာသာတရားကို ရနိုင်ပေမဲ့ လွတ်မြောက်ခြင်းကို မရနိုင်ဘူး”
ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။

ဈေးလူကြီးက အရူးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ

“ဟေ့ အရူး... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ သွားစမ်း သွားစမ်း” ဟု
မောင်းထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ အရူးကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
မောလိုက်ပြီး

“ဟား. . .ဟား. . .ဟား မျက်လုံးရှိပေမဲ့ ကြည့်တတ်မှ မြင်တယ်၊ နားရှိပေမဲ့ ထောင်တတ်မှ ကြားတယ်၊ ပါးစပ်ရှိပေမဲ့ ပြောတတ်မှ သိတယ်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ဈေးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ အရူးကြီးသည် ဈေးပြင်သို့ရောက်လျှင် လူရှင်းရာ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်သို့ သွားလေ၏။

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ရေချမ်းစင်မှ ရေကို အားပါးတရ သောက်သုံးပြီး ၎င်း၏ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးကိုခေါင်းအုံး၍ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ကာ မကြာမီတွင် တခေါခေါဟောက်လျက်ရှိလေတော့၏။

အတန်ကြာလျှင် အရူးကြီးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ဈေးလည်း ကွဲစပြုပေပြီ။

ထိုအခါ အရူးကြီးသည် ၎င်း၏ နံဘေး၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော အသက်(၁၈)နှစ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသောကြောင့် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်၍

“ဟေ့ကောင်လေး မဟုတ်မှ လွဲရော ငါစားဖို့ ကောင်ညှင်းပေါင်းလာကျွေးတာထင်တယ်၊ မင်းလက်ထဲက ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်လာတာ ကောင်ညှင်းပေါင်းတွေ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေက မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့က သွားခေါခေါနဲ့ မိန်းမကြီးဆီက ဝယ်လာတာ ဖြစ်ရမယ်၊ နှစ်ပြားဖိုးဆိုရင် အများကြီးရတယ်၊ ဟဲ့. . .ဟဲ့ မင်း ငါ့ဆီကို ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိနေလို့ အိပ်စောင့်နေတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူငယ်က အရူးကြီးကို တအံတသြဖြင့် ကြည့်၍

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . . ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကောက်ညှင်းပေါင်းလာကျွေးတာပါ။ ကျုပ်ကို တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း သိနေတာပါပဲလား၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းကလည်း ဆိုင်ရှေ့က သွားခေါ်ခေါ်နဲ့ မိန်းမကြီးဆီက နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်လာတာပါ။ ဒါတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အရူးကြီးက ထိုင်လိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကြေးမီးခြစ်ကြီးဖြင့် တတောက်တောက်ခေါက်၍

“ငါဈေးထဲမှာ လှည့်ပတ်သွားနေကတည်းက မင်း ငါ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး အလုပ်လုပ်နေရင်း တန်းလန်းက ငါ့နောက်ကို လျှောက်လိုက်နေတာ ငါသိတာပေါ့၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါဟာ ဈေးထဲကသာ ထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူမှ လည်း ဘာမှ ပေးကမ်းကျွေးမွေးတာကို မတွေ့ရတော့ သနားသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ကနားတာနဲ့ မင်း ဆိုငါ့ရဲ့ မှာ အလွယ်တကူတွေ့တဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်း နှစ်ပြားဖိုးဝယ်ပြီး ငါ့ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တွေးလို့ ရပါတယ်ကွာ. . . ဟား. . .ဟား. . . ဒါက သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ၊ ကြည့်တတ်လို့ မြင်တာကွ”

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

လူငယ်က အရူးကြီးစကားကို နားထောင်၍ မျက်လုံးတဖျတ်ဖျတ် တောက်ပသွားပြီး

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေက အရူးတစ်ယောက် အော်ချင်ရာအော်နေတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ သေသေချာချာတွေးကြည့်ရင် ထူးဆန်းနေတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အရူးတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အရူးကြီးက ပြုံး၍

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ မင်းမှာ ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်စိရှိတယ်၊ ငါဟာ အရူးမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ငါ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အရူးလို့ သတ်မှတ်တယ်ကွာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ပုံမှန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် နေရိုးနေစဉ်ထက် ပိုပြီးပြုမူနေထိုင်တတ်ရင်ဖြစ်စေ လိုပြီး ပြုမူနေထိုင်တတ်ရင်ဖြစ်စေ လူတွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုခုကို မလွဲမသွေ ခံရတော့တာပဲ ဟား... ဟား... ဟား အဲဒါကတော့ ရူးသွပ်နေတဲ့ လူ၊ ဒါမှမဟုတ် ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ သတ်မှတ်ချက်ဆိုတာ အမှန်တရား မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။ လူငယ်သည် အတန်ကြာမျှ တွေဝေသွား၏။ အရူးကြီးကမူ လူငယ်ပေးသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို အားပါးတရ စားနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် လူငယ်က

“ကျုပ် ခင်ဗျားပြောတာကို နားလည်သလိုလိုတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားက မရူးဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ လိုက်အော်နေတာလဲ ခင်ဗျားက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အရူးကြီးက

“မင်း နိဗ္ဗာန်ဆော်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ လူတွေ အလှူအတန်း ပြုရအောင် တရားဘာဝနာ ပွားများ ရအောင် လိုက်လံနှိုးဆော်တဲ့ သူကို နိဗ္ဗာန်ဆော်လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အတွေးတွေ ပြည့်ကြပ်လာတဲ့ အခါ လူတွေကြားအောင် ဖွင့်ထုတ်တယ်ကွာ၊ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်တဲ့ အတွေးတွေ တွေးမိအောင် နေရာအနှံ့ လိုက်လံပြီး နှိုးဆော်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အ

လုပ်က နိဗ္ဗာန်ဆော်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ငါ့နာမည်ကလည်း ဦးပေတလူ ဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဦးပေတလူပေါ့ကွာ၊ ဟား. . .ဟား. . .ဒါပေမဲ့ လူတွေက ငါ့စကားကို နားမဝင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ငါ့ကို အရူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မင်းလို အရာရာကို စူးစမ်း လေ့လာချင်တဲ့ လူတွေနဲ့ တော့ တွေ့ရတတ်ပါတယ်” ဟု ရယ်မောပြော ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် တစ် ကိုယ်စာအတွက် အေးအေးဆေးဆေး ရှာဖွေစားသောက်လို့ ရတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ကျုပ်ဘဝကို တစ်နေ့တစ်ခြား ငြီးငွေ့လာ တယ်၊ ဒီလိုပဲ ရှာဖွေစားသောက်ရင်း အချိန်တွေကုန်ပြီး လူဟာ တစ်နေ့ သေသွားရမှာ ပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ကျုပ်သေသွားရမှာ လား၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းပဲ တစ်ခုခုလိုနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး၊ လူ့ဘဝကြီးမှာ ဒီအတိုင်းပဲ အသက်ရှင်နေရတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် အဖြေရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေတော့၏။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဦးပေတလူက လူငယ်ကို စိုက်ကြည့်၍

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်လူ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟာက စကားနဲ့ ပြောလို့ မရ ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေရမယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဦးပေတလူရဲ့ စကားကို ယုံတယ်၊ ရှာဖွေရ မယ်ဆိုလည်း ရှာဖွေရတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေတလူက တဟဲဟဲ ရယ်၍

“ဟဲ့. . .ဟဲ့ ရှာဖွေတယ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ တော့ မရဘူး၊ မင်း ငါ့လိုပဲ နေရာတကာကို လျှောက်သွားရမှာ ကွ”

ဟု ပြောပြန်ရာ လူငယ်က

“ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေတလူက

“မင်း ငါ့လိုနေရင်တော့ လူတွေက အရူးလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြန်ရာ လူငယ်က

“သတ်မှတ်ချက်ဆိုတာ အမှန်တရား မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုလေတော့ ၏။ ဤသို့ဖြင့် လူငယ်သည် အရူးကြီး (သို့) နိဗ္ဗန်ဆော်ကြီး ဦးပေတလူ ၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို သိရသော ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးက

“ငွေတိုးဆိုတဲ့ ကောင် သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဆိုင်မှာ အလုပ်ကိုတော့ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားနေရင် တစ်ယောက်တည်း ကုပ်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေတတ်တယ်၊ စိတ်ကော မူမှန်သေးရဲ့ လား မသိဘူး၊ အခုလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ အရူးနောက်ကို လိုက်သွားတယ်၊ ငွေတိုးတော့ ရူးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ” ဟု ဆိုင်သို့လာသမျှ ဈေးဝယ်သူတိုင်း အား ငွေတိုးဆိုသည့် အလုပ်သမားကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဖောက်သည် ချလျက် ရှိလေတော့၏။

*

ငွေတိုးဟူသည့် လူငယ်သည် ဦးပေတလူနှင့်အတူ မီးရထားတစ်စီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ၎င်းတို့ သည် ကျောက်တင်သည့် ရထားတွဲ ပက်လက်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ရထားစီးလာရင်းမှ ဦးပေတလူက ငွေတိုးကို

“ကိုယ့်လူ... မင်းအကြောင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ငွေတိုးက ရထားလမ်းနလေးမှ တရိပ်ရိပ်ဖြင့်

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှုခင်းများကို ရီဝေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်အကြောင်းက သိပ်မထူးဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ငယ်ငယ်က တည်းက မိဘမဲ့ဗျ၊ တရုတ်ဆိုင်မှာ အလုပ်မဝင်ခင်ကတော့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်နေခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် စာကလေးပေကလေးတော့ အတော်အတန် တတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ၊ အဲ ထူးဆန်းတာက ကျုပ်အမေအကြောင်းဗျ”

ဟု စကားစလေရာ ဦးပေတလူက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ”

ဟု စကားထောက်ပေးလေ၏။

ငွေတိုးက ဆက်၍

“ကျုပ်အမေနာမည်က မမြကလေးလို့ ခေါ်တယ်ဗျ၊ အမေဟာ ကျုပ်သုံးနှစ်သားလောက်မှာ ဆုံးသွားတယ်၊ အမေအကြောင်းတွေကိုတော့ တစ်ခြားသူတွေရဲ့ အပြောနဲ့ ပြန်သိရတာပါ၊ ဒီလိုပါ တစ်နေ့မှာ အမေဟာ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နေခဲ့တဲ့ မြို့ကလေးကို ရောက်လာတယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ အခန်းကလေးတစ်ခန်း ငှားရမ်းပြီး နေထိုင်တယ်၊ အမေရဲ့ ဇာတိကို ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ အဲဒီလိုနဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲ ကိုယ်ဝန်ဟာ မွေးဖွားတော့တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်ပေါ့၊ အမေဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနဲ့ မကြောင့်မကြ စားသောက်နေနိုင်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံဟန်ရှိတယ်တဲ့ ၊ ထူးဆန်းတာက အမေနဲ့ အခန်းခြင်းကပ်ရက်နေခဲ့ဖူးတဲ့ စာတိုက်စာရေးကြီးရဲ့ မိန်းမကဆိုရင် အမေကို ဥစ္စာစောင့်လို့ တောင် ထင်နေတယ်၊ ဒီလိုဗျ ကျုပ်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါ စာရေးကြီးမိန်းမက ကျုပ်ကို “ဟဲ့ ငွေတိုး နင့်အမေကိုတော့ နင်က ကောင်းကောင်း မှတ်မိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါပြောပြမယ်. . . သေသေချာချာ

နားထောင်၊ နှင့်အမေ မမြကလေးဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဆိုပေ
မဲ့ မြို့ပေါ်က အချောအလှ၊ အပျိုတွေထက်တောင် ပိုပြီးချောသေးတယ်၊
သူ့ကိုကြိုက်လို့ ပိုးပန်းကြတဲ့ ပိုက်ဆံဝါလားတွေ၊ မြို့အုပ်ပေါက်စတွေဆို
တာလည်း ခြေချင်းလိမ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမြကလေးဟာ တည်ကြည်
တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံခဲ့ဘူး၊ အားလုံးကို
ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်၊ သူ အဲဒီလိုငြင်းခဲ့တဲ့ စကားကလည်း အထူးအဆန်းပဲ၊
မမြကလေးက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ သူ့ကို ချစ်ခင်စုံမက်လို့ တင့်
တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ယူပါမယ်ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်တဲ့ ၊ ဒါပေ
မဲ့ သူ့ကိုယူမိရင် အဲဒီလူဟာ မကြာခင်မှာ ပဲ မုဆိုးဖို ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့ ၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ သားကလေး ငွေတိုး အရွယ်မရောက်ခင်
မှာ ပဲ သေဆုံးရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မကို ယူမိရင်
ရှင်တို့ မုဆိုးဖို မလွဲမသွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီစ
ကားက မထူးဆန်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ မမြ
ကလေးဟာ ငွေအသုံးလိုတဲ့ အခါ ငါ့ကို ရွှေတိုငွေစကလေးတွေ ရောင်း
ခိုင်းခဲ့တယ်၊ သူရောင်းခိုင်းသမျှဟာ လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့
ရွှေမကျည်းတောင့်ကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့... န
ှင့်အမေဟာ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှပတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဥစ္စာစောင့်
လို့ ထင်နေတာပေါ့၊ သူ့ကို အချိန်တန်ရင် သိုက်ထဲက ပြန်ခေါ်မယ်ဆို
တာလည်း သိနေတယ် မဟုတ်လားလို့ ” လို့ စာတိုက်စာရေးကြီးမိန်းမ
က ကျုပ်ကို ပြောတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ငွေတိုး၏ စကားကြောင့် ဦးပေတလူက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းအမေအကြောင်းက တကယ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သူ
ဟာ တစ်နေရာရာကနေ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အဲဒီမြို့ကလေးမှာ မ

င်းကိုမွေးဖွားပြီး ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ပုံရတယ်။ မင်းအဖေအကြောင်းတော့ ဘာမှ မသိရဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ငွေတိုးက

“စာတိုက်စာရေးကြီး မိန်းမက ကျုပ်အမေနဲ့ ရင်းနှီးလာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီလိုပဲ မေးခဲ့တယ်ဗျ။ အမေက သူ့ကို အဖေရဲ့ အကြောင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြတယ်။ ကျုပ်အဖေက လူလောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့ ၊ သူဟာ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ရဲစွမ်းသတ္တိဟာလည်း ခေတ်အဆက်ဆက်က ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းတွေနဲ့ ပန်းခြင်းယှဉ်နိုင်တယ်တဲ့ ၊ အဖေရဲ့ အကြောင်းကတော့ အဲဒီလောက်ပဲ သိရတယ်”

ဟု အဖြေပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေတလူက

“ဟုတ်ပြီဟေ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ၊ မင်းအမေအကြောင်း ဆက်ပါဦး ပြီးတော့ ရွှေမကျည်းတောင့်တွေ ဘာတွေ မင်းအတွက် အမွေမထားခဲ့ဘူးလား။” ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ငွေတိုးက

“စာတိုက်စာရေးကြီးမိန်းမက ဒီလိုပဲ အမေ့ကိုမေးခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ အမေက သူ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအမွေပစ္စည်းမှ ထားခဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုလဲ မရှိဘူးတဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငွေတိုးဆီမှာ အဖေ အမေတွေရဲ့ သွေးက အပြည့်ရှိတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီသွေးကြောင့်ပဲ ငွေတိုးဟာ သဘာဝလောကကြီးရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ အချိန်တန်ရင် ငွေတိုးဟာ သူလျှောက်ရမဲ့လမ်းကို တွေ့မှာ ပဲတဲ့ ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဦးပေတလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မင်းအမေဟာ

ရင့်ကျက်တဲ့

အမျိုးသမီးပဲ။

သဘာဝလောကကြီးအကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် သိသွားပုံရတယ်
။ မင်းကို လူ့လောကကြီးထဲမှာ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ စိတ်ချလက်ချ
ထားခဲ့တာဟာ သဘာဝလောကကြီးအကြောင်းတွေကို မင်းကိုယ်တိုင် ရ
င်ဆိုင်ပြီး သိစေချင်လို့ ပဲ။ လူဆိုတဲ့ သတိဝါဟာ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ အခါ
မှ သာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ထွက်လာတတ်တယ်။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ဖို့
ဘုရားဟောထဲက မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာတို့ ဆိုတာ အဲဒီသဘောပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ငွေတိုးက ဆက်၍

“ပြီးတော့ အမေရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဗျ။
တစ်နေ့မှာ စာတိုက်စာရေးကြီးမိန်းမက အမေ့အပေါ်မှာ သူသိချင်နေတဲ့
ဥစ္စာစောင့် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ
မမြဲကလေးရယ် ညည်းအသုံးလိုတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ကို ရွှေမကျည်းတောင့်
ကလေးတွေ ထုတ်ပေးပြီး ရောင်းခိုင်းတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ညည်းဟာ သို
က်ထဲက ဥစ္စာစောင့်တွေ ဘာတွေများ လားလို့ မေးမိတယ်။ အဲဒီတော့ အ
မေက ရွှေမကျည်းတောင့်ကလေးတွေဟာ သူ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်လို့ ရှိနေ
တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်းပြပြီး တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ အရုပ်ကလေးတ
စ်ရုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ အရုပ်ကလေးဟာ ငွေရောင်လို အရောင်တောက်
တောက် သတ္တုတစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ထားပုံရတယ်တဲ့ ၊ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ ချစ်
စဖွယ်ကလေးတစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဟန်ပန်ရှိတယ်တဲ့ ၊ အမေက
အရုပ်ကလေးကို ခဏသာပြပြီး ချက်ချင်းပြန်သိမ်းလိုက်တဲ့ အတွက် စာ
ရေးကြီးမိန်းမက အရုပ်ကလေးဟာ သူ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ

မြင်ခဲ့ဘူးခြင်း မရှိတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဆိုတာပဲ မှတ်မိလိုက်တယ်တဲ့ ” ဟု ပြောလေရာ ဦးပေတလူက စကားဖြတ်၍

“ငါ အဲဒီအရုပ်ကိုလည်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ အရုပ်ကလေးနဲ့ ရွှေမကျည်းတောင့်တွေက ဘယ်လိုဆက်စပ်နေလို့လဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ငွေတိုးက

“အမေက အဲဒီအရုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြပြီး စာရေးကြီးမိန်းမကို အဲဒီအရုပ်ကလေးကြောင့် ဒီလို ရွှေမကျည်းတောင့်တွေ ရပြီး မပူမပင်နေထိုင်နေတာပဲလို့ အဖြေပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေသေဆုံးတဲ့ အခါမှာ အရုပ်ကလေးကော ရွှေမကျည်းတောင့်တွေကော ငွေဆိုလိုလည်း ခြူးတစ်ပြားတောင် မတွေ့ရဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါတွေက မထူးဆန်းဘူးလားဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေတလူက

“လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေ ရှိနေတတ်တာပါပဲကွာ” ဟု ထောက်ခံလေတော့၏။

★